Р Е Ш Е Н И Е
№ 38919

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 86 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9312** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във връзка с чл. 75 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Г. З., гражданин на Турция, с ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], жилищна секция № 2, ет. 3, ап. 8, чрез адв. А. Д. от САК, срещу Решение № 1164 / 29. 06. 2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Излага съображения, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за неговия случай. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 1164 / 29. 06. 2026 г. на председателя на ДАБ при МС. След даване ход по същество на делото е получена молба от жалбоподателя, в която той обяснява какви са причините да не се яви в съдебното заседание и моли съда да отмени хода по същество и да насрочи ново съдебно заседание. Съдът намира молбата за неоснователна, тъй като участието на кандидата за международна закрила в лично качество в съдебното заседание не е задължително, след като същият има упълномощен процесуален представител – адвокат. В срока предоставен за писмени бележки, такива не са депозирани от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № ПМЗ-В-3070/10.12.2025г. от Г. З., [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданин на Турция, етническа принадлежност - турчин, вероизповедание:

шиит, семейно положение - разведен, ЛНЧ [ЕГН] е потърсена международна закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
С жалбоподателя е проведено интервю на разбираем за него език, за което е съставен протокол рег. № УП 7462 от 18.12.2025 г. В проведеното интервю жалбоподателят разказва, че за пръв път е дошъл в Република България през 2020 г.- 2021 г. с работна виза и че е имал фирма. Останал в България около две години след което се завърнал в Турция. Там след завръщането си по негови думи му е била наложена забрана за напускане на страната. Твърди, че е напуснал Турция нелегално с паспорт, лична карта и шофьорска книжка, защото има забрана за напускане на страната. Споменава, че се е предал на полицията и че е бил в затвора за три дни, след което е изпратен тук и е подал молба за международна закрила. Добавя, че адвокатът го е посъветвал да подаде молба за закрила и че е имал договор за наем. Сочи, че през 2025 г. е бил в затвора, защото не е отбил военната си служба и че е алевит. По тази причина от малък търпи мъчения. Допълва, че след като е бил освободен са му дали документ, в който пише, че е под наблюдение. Бил е изправен пред съда и на заседанието е призован да каже каква е причината за нежелаението му да отбие военната си служба. Споделя още, че в съда е разказал, че негови роднини, когато са влезли в казармата са били изтезавани. Причината е, че са от област Т., където хората са недолюбвани от армията и през 1938 г. дядо му е бил убит от турски войници. Постоянно семейството му е било подложено на натиск и баща му също е бил подложен на изтезания по време на военната му служба. Чуждият гражданин споделя, че това е причината да не желае да влиза в армията.
В откритото съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител, моли да се уважи подадената жалба по изложените в нея съображения.
При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:
Решението е връчено на жалбоподателят на 07. 07. 2026 г., а жалбата е депозирана на 21. 07. 2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.
По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на ДАБ, съобразно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.
Преценявайки основателността на молбата с оглед изложените от кандидата причини за напускане на страната по произход, които не обосновават реален страх от преследване, насилие или нечовешко отношение председателят на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.
Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.
Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, жалбоподателят е мотивирал молбата си с това, че не желае да изтърпи задължителната военна служба в страната си поради своя произход – това че е кюрд алевит. Същият е обвинен за укриване от военна служба/неявяване на повикване и не желае да изтърпи наложеното му от съда в Турция наказание. По време на интервюто и от събраната информация по делото не са налице доказателства в подкрепа на това, че З. Г. е жертва на упражнявано спрямо него насилие. Турските власти разполагат с правомощието да повдигат обвинения и да се произнасят по съдебни дела като в конкретния случай липсват сведения, че е осъществен несправедлив съдебен процес или съдебни мерки, които са дискриминационни.

Наказателното преследване и наказанието за отклонение от задължителна военна служба сами по себе си не съставляват преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и 5 ЗУБ. Съгласно чл. 9, пар. 2, б. „б" и „в" от Директива 2011/95/ЕС такива мерки са действия на преследване само когато са непропорционални или дискриминационни. В решението си от 26 февруари 2015 г. по дело C-472/13, S. (т. 46–56 и т. 3 от диспозитива), СЕС приема, че мерките, на които се излага лице поради отказа си да отбие военна служба, включително наказание лишаване от свобода, не могат да се считат за толкова непропорционални или дискриминационни, че да представляват действия на преследване, с оглед законното упражняване от държавата на правото ѝ да поддържа въоръжени сили. В случая наложеното на жалбоподателя наказание е постановено по общ закон, приложим спрямо всички турски граждани, за пореден период на отклонение след предходни глоби и осъждания. По делото няма данни то да е определено или да се изпълнява по различен начин поради етническата или религиозната му принадлежност, а пред турските органи самият той е обосновал неявяването си със семейни и здравословни причини, поради което страхът му от това наказание не е основателно опасение от преследване по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Турският гражданин иска да избегне понасянето на наказателна отговорност в страната си по произход, но това негово желание не попада в предметния обхват на ЗУБ и не е основание за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 от ЗУБ. Още повече, че с оглед информацията, съдържаща се в справка с вх. № МД-02-79/02.03.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, З. Г. е имал възможност да се освободи от дълга или по здравни причини, които той твърди че са налице, или чрез т.нар. „платена военна служба“ като заплати определена сума на държавата. По този начин е нямало да се стигне до неговото укриване и постановяването на осъдителна присъда.

От приложената към административната преписка справка също се установява, че терминът „алевити“ се използва за голям брой неортодоксални мюсюлмански шиитски общности с различни характеристики като това е най-голямото религиозно малцинство в Турция. Техният брой по последни данни е в диапазона 20-25 милиона души. Действително част от тях се сблъскват с дискриминация, тъй като не получават официално признание, но единствено и само факта на принадлежност към тази малцинствена група не съставлява предпоставка за предоствянето на статут на бежанец, без да се сочат и представят доказателства за извършено преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

В тази връзка, съдът намира, че оспореното решение, в частта, в която е било отказан статут на бежанец е правилно и жалбата, в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец,

принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживеене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унизително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживеене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

Оценката за ситуацията в Турция се съдържа в справка вх. № МД-02-79/02.03.2026 г. на дирекция „Международна дейност” на ДАБ. Със справката е отразена актуалната обстановка в Турция като от нея става ясно, че страната е включена в националния списък на сигурни страни на произход с Решение № 247/03.04.2024 г. на Министерския съвет на Република България. Не са установени данни за проблеми със спазване на човешките права, съществуването на въоръжен конфликт, хаос или безогледно насилие.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива доказателства липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същия не е имал проблеми в страната си на произход, като изрично сочи, че не е заплашван и не е имал проблеми с властите, но се опасява, че при завръщане може да има такива, тъй като го търсят за отбиване на военна служба.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се оценят и фактите, свързани с личното положение на молителя. З. Г. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в Турция и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Освен това същият не попада в някоя уязвима група, за да съществува основателен страх от преследване при завръщането му в Турция.

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

В същото време от посоченото в съдебното заседание и от установеното в административното производство е видно, че семейството на лицето търсещо международна закрила се намира все още на територията на Турция, което е индиция, че той или семейството му не са обект на преследване. С оглед установеното в административното и съдебното производство и във връзка с всички събрани доказателства, настоящият съдебен състав стига до извода, че лицето не е заинтересувано от получаването на международна закрила в Република България, а по-скоро в случая се касае за мигрант по икономически причини. Тези причини, обаче са извън приложното поле на ЗУБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 86-ти състав:
Р Е Ш И :
ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. З., гражданин на Турция, с ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 1164 / 29. 06. 2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.